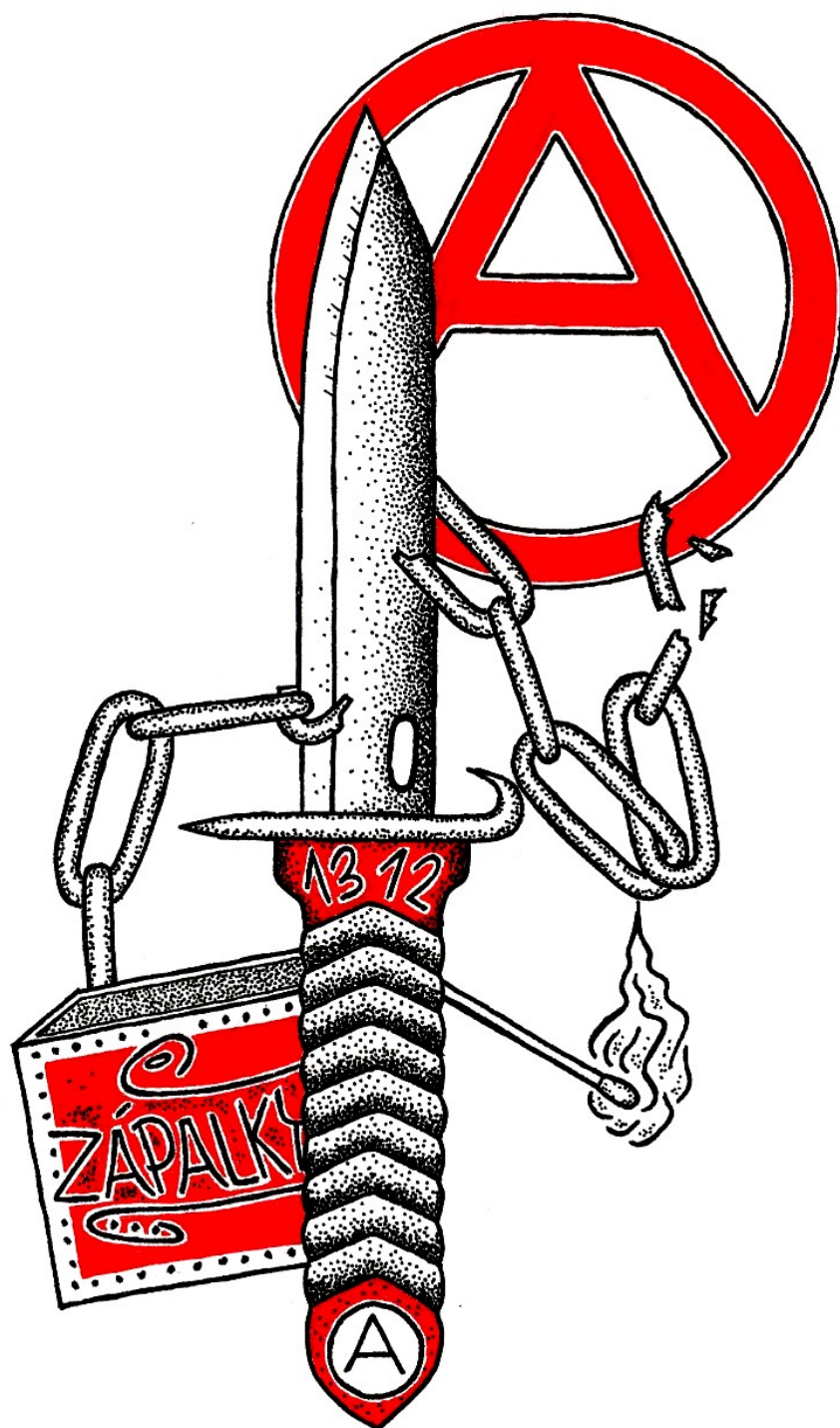

NALÉHAVOST ÚTOKU

Nicola Gai

Zdroj překladu: jailbreaking.noblogs.org

Zdroj kresby na titulní straně: lukynda.noblogs.org

Toto vydání zajistilo nakladatelství Subverze v prosinci 2021

web: subverze.noblogs.org

e-mail: subverze@riseup.net

Nicola Gai je anarchista v minulosti stíhaný v procesu «*Scripta Manent*». Obviněn byl z ublížení na zdraví Robertu Adinolfimu, manažerovi v nukleárním průmyslu. Tento jeho text osvětluje mnohá témata: překážky v anarchistické akci vnucené zvnějšku i námi samými, naléhavá potřeba udeřit na nepřítele, vztahy mezi soudruhy v bojích a na setkáních atd.

#

Je již dokázané, že žijeme ve světě sraček, kde na nás stát a kapitál nerušeně kladou všemožné zrůdnosti. Je také jisté, že pouze malá minorita se pokouší odporovat s větším či menším vědomím potlačování autonomie a svobody. Usiluje o život, který stojí za to žít. Jakožto součást této minority si my anarchisté uvědomujeme naléhavou potřebu zničit, co nás utlačuje: proč tedy nejsme rozhodnější a naléhavější?

Strach, že dáváme v sázku naše životy, je bezpochyby jednou z největších a nejdůležitějších překážek v akci. Je to kritický bod revolučního boje, který často není dostatečně reflektovaný, protože nás nutí odhalit naše slabosti. Vychvalujeme lehce napodobitelné “malé akce”, které „lid“ rozhodně nevyplaší, a i když si dokonce uvědomujeme naléhavou potřebu destruktivního útoku na autoritářsko-technologický systém, zdráháme se dotáhnout vše do konce a představit si sebe samého ve válce a podle toho se i chovat.

Zcela jistě je mnohem jednodušší ocitnout se ve stovkách a tisících lidí bránících území ohrožované nějakou zrůdností, než se vidět čekajícího na vlastní pěst přímo před domem projektanta oné zrůdnosti. Nemluvím teď o odvaze. Každý z nás se bojí, a proto volí takové strategie, aby strach zvládal a kontroloval. Dokonce i ti, jež se hlásí k takzvanému “sociálnímu boji”, riskují, že skončí ve vězení nebo budou zatčeni (takových případů existují stovky). Nemyslím si, že jde o nějakou přednost, jde o něco mnohem komplexnějšího, například rozhodnutí účastnit se bojových praktik nepřipouštějících jakoukoli možnost vyjednávat s mocí a vyjadřujících naprosté zamítnutí existujícího.

Účastníme se setkání, kde klameme sami sebe, myslíme-li si, že nějak přispíváme k rozhodnutím, dokonce i když se obvykle přizpůsobujeme

tomu, co soudruzi s výraznějším charisma navrhuji. Nevyhnutelný kompromis nás vždy táhne ke dnu, říkáme-li, že se musíme vždy všichni vyvíjet spolu, táhnout za jeden provaz a neplašit lidi. Klameme sami sebe přesvědčením, že nějak přispíváme kolektivnímu projektu, i když se většinou nejedná o ten náš. Fakt, že jsme se ocitli “uprostřed lidí”, nám dává iluzi, že opravdu pracujeme na bezprostředním povstání. Můžeme sdílet naši odpovědnost s ostatními a doufat, že nebudeme sami, naberou-li události špatný směr. Neuvědomujeme si, kolik vlastní svobody tímto ztrácíme. Limity, které nám tato setkání ukládají, nás naopak uklidňují, když můžeme naši nerozhodnost skrýt za riziko, že by náš spěch mohl podkopat společný projekt.

Ale to se děje pouze tehdy, rozhodneme-li se dát naše životy v sázku. Když ale útočíme individuálně či afinitně se soudruhy tam, kde můžeme ublížit citelněji, tak máme jediné tak naprostou kontrolu nad svými životy a jsme schopni žít s radostí a klidem, že děláme naši revoluci. Pochopením perspektivy přímé akce se osvobozujeme od překážek obranných bojů a otevíráme nekonečno možností akce a svobody. Nejde jen o pouhý citový výlev z individuální akce, jsem si vědom toho, že povstání je kolektivní událostí, která vypukne, jakmile utlačovaní povstanou se zbraněmi, ale upozorňuju na metodu, která dokáže k povstání přispět. Život je krátký a práce nutná ke zničení existujícího je natolik významná a nezbytná, že nemůžeme čekat, až budou všichni připraveni. Oproti tomu jsem přesvědčen, že pouze rozdmýcháváním plamenů pomocí konkrétních akcí můžeme tento moment přiblížit.

Myslím, že další překážkou v možnostech útoku anarchistů je to, jak přistupují k tzv. sociálním bojům. Mám za to, že často začínáme špatnou úvahou: cítíme se být oproti ostatním lidem odlišní, což nás vede k tomu, že sociální sféru považujeme za něco, v čem musíme pracovat a k čemu musíme přistupovat s opatrností, abychom snad nepodnítily strach. Pokročilejší pozice proto přinášíme pomalu s tím, že na barikádách budeme moci být pospolu teprve, až bude vše jednoho dne připraveno. Jsem přesvědčen, že anarchisté jsou součástí sociální sféry a musí jednat ve vztahu k ostatním bez všech autoritářských postojů, které nevyhnutelně vedou k politice. Anarchisté musí udeřit a zaútočit se vsí svou silou a

ostatní, kteří cítí podobné pnutí, budou následovat příkladů našich akcí. Najdeme nové komplice a nakonec, když se všichni vykořisťovaní rozhodnou povstat, vypukne povstání. Čím více jsme ráznější a schopnější udeřit na správná místa, tím více vytváříme možnosti k rozšíření přímých akcí. To neznamena, že se nesmíme účastnit bojů, které vzplanou spontánně, ale musíme to dělat našimi metodami: sabotáží a přímou akcí.

Jestliže v jistém místě lidé vyjdou do ulic, aby vzdorovali něčemu špatnému, není pro nás nezbytné, abychom chodili od jednoho k druhému a říkali jim, že s nimi vaříme polentu a snažíme se zvýšit barikády ještě o pár centimetrů. To nepřinese povstaleckou perspektivu ani o krok blíž, naopak to naši sílu oslabí. Musíme udeřit na společnost zodpovědnou za znečištění, na ty kdo to plánují, na ty kdo to financují: musíme jasně ukázat, že každý může převzít svůj život do vlastních rukou a zničit ty, kdo jej zničili jemu. Musíme se s policií střetnout nejen tehdy, když se snaží rozprášit demonstraci, která je v procesu hledání. Musíme provokovat a útočit na ně. Ukázat tak lidem, že je to vůbec možné, že mohou a musí útočit nejprve na ty, kdo je utlačují. Někteří mohou namítat, že způsob, jakým chápu akci a ostatní věci, může zakrývat autoritářství a vnímání sebe samého jako předvoj.

Já oproti tomu věřím, že můj způsob je protijedem na dvě zla, která zamožují revoluční akci. Nepředstírám, co si přeji, ale říkám jasně, kdo jsem a co chci a nad to vše v rovném vztahu s ostatními jasně ukazuji, že každý může ozbrojenou vášní podvracet status quo.

Podle mého názoru spočívá politikaření právě ve způsobu, jakým jedinec limituje sám sebe, aby udržel tempo se všemi ostatními; tedy ve způsobu jakým se některé rozhovory odkládají stranou na později, aby se nevystrašili lidé, kteří ještě nejsou připraveni porozumět. Musí být jasné, že anarchisté vyhledávají komplice, s nimiž mohou povstat, a ne dobré veřejné mínění ve prospěch vágních projevů o svobodě a samosprávě.

Další kritika často směřuje více či méně rozumným či zastřeným způsobem k těm, kteří prakticky útočí na Stát a kapitál s tím, že se mohou zaseknout ve spirále akce/represe s aparáty moci, bez toho aniž by postupovali směrem k povstání. Samozřejmě nemůžeme popřít, že čím více

budeme pro moc reprezentovat nebezpečí, tím více nás bude ona moc obtěžovat a potlačovat. To je však naneštěstí přirozené. Toto zřetění příčiny a následku neustane, dokud nerozšíříme útoky podporující povstalecké trhliny. Je pouhou iluzí myslet si, že revoluce bude plodem uvědomění vykořisťovaných poté, co byli trénováni v tělocvičnách přechodných bojů. Bojů, které byly vedené minoritami osvícených, kteří je při tom drželi za ruce a o krok před nimi odkládali moment ozbrojeného konfliktu.

Tato taktika je propadákem hned nadvakrát: zaprvé, protože vzdáním se přímé akce se vzdáváme žít naše životy plně a vytvářet naši revoluci teď a tady, zadruhé, protože navrhuje, že Stát dá utlačovaným čas k tomu, aby si uvědomili své podmínky, aby se poznali navzájem, zorganizovali se a možná i povstali dřív, než je rozdrtí. Jednoduchým příkladem může být Svobodná republika Maddalena: byla smetena ještě dříve, než se kdokoli vůbec mohl oklamat a myslet si, že pro Státní autority představuje reálné nebezpečí.

Stát má navíc velmi efektivní zbraň, která je možná dokonce mocnější nežli armáda: znovuzískání neboli rekuperaci. Například jakmile se problém s bydlením stane naléhavý, boje a squatting se znásobí. Když vyklízení není s to problém vyřešit, vytáhne moc z rukávu legalizaci. Jakmile mají vykořisťovaní střechu nad hlavou, co budou ti, s nimiž jsme bojovali bok po boku, dělat? Buď budou požadovat ještě víc a pokračovat v rebelii, ale mnohem pravděpodobnější spíš je, že budou šťastní, zatímco my budeme nuceni vrhnout se po hlavě do dalšího boje s nadějí, že tentokrát se nám poštěstí víc... Pouze když naše akce nepřipouštějí možnost vyjednávání, když naše akce míří k destrukci toho, co nás utlačuje, není stát schopný oklamat nás rekuperací: buď bude mít dostatek síly rozdrtit nás, nebo bude muset podlehnout. Pokud máme schopnost zakusit a rozšířit praktický boj a přímou akci, pokud jsme schopni do ohně sociálního napětí přilévat olej jejich obnovováním a přeskupováním se, jsme pravděpodobně opravdu schopni založit prérii ohně.

Ještě předtím než skončím, rád bych se zabýval dalším aspektem, který se zdá být v našich akcích zjevnou překážkou: analýza vlivů a změn nad-

vlády. Mnohem častěji se zdá, že tyto analýzy jsou zbytečné a nedávají nám schopnost ovlivňovat realitu. Naopak přikrmují strach a impotenci tváří v tvář závažnosti výzvy vzdorovat monstrozitě a zločnosti. Čím více analyzujeme autoritářské a škodlivé aspekty technologií a odsuzujeme autoritářské projekty moci, tím víc otupujeme naše zbraně. Více či méně rozvinutým výzkumem o posledním průlomu vlády terorizujeme ty, jež by rádi jednali. Neříkám, že nepotřebujeme analýzy, říkám jen, že se nemusí stávat cílem samy o sobě, cvičíc intelektuální schopnosti odděleně od přímé akce. Co je účelem zveřejňování nekonečných seznamů odpovědnosti firem za ničení přírody, jestliže na ně nikdo neutočí? Přece už sama velikost a ohavnost Státu a ekonomických aparátů nás často nutí pochybovat o našich šancích útočit na ně efektivně. Ekologické katastrofy jako například ropná havárie v Mexickém zálivu nebo Fukushima nám zdánlivě naznačují, že není možné zastavit válku industriální společnosti vedenou proti člověku a přírodě.

Navzdory tomu všemu nejsme bezmocní. Holé prostředky analýz, přímé akce a rozhodnutí několika může dát najevo, že jsme všichni pasivně ne-rezignovali a zároveň ve stejném čase může ukázat dalším vykořisťovaným, že je možné se bránit a bojovat. Například akce soudruhů z *Olga Nucleus of FAI/FRI* nám říkají, že je možné vyjádřit solidaritu s těmi, kteří trpí nukleární katastrofou, a zároveň efektivně útočit na jaderný průmysl.

Doufám, že mé zamyšlení bude sloužit k rozproudění debaty mezi soudruhy s cílem zdůraznit a eliminovat cokoli, co limituje naše anarchistické akce. Odvahu a sílu soudruhům, kteří anonymně bojují, odvahu a sílu těm, kdo pojmenovávají svůj hněv, odvahu a sílu těm, kdo dali život *FAI/FRI* svými akcemi: je zde celý svět, který má být zničen.

Nicola Gai je anarchista v minulosti stíhaný v procesu «Scripta Manent». Obviněn byl z ublížení na zdraví Robertu Adinolfimu, manažerovi v nukleárním průmyslu. Tento jeho text osvětluje mnohá témata: překážky v anarchistické akci vnucené zvnějšku i námi samými, naléhavá potřeba udeřit na nepřítel, vztahy mezi soudruhy v bojích a na setkáních atd.